

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/88/2024
Identifikačné číslo spisu:	1322200431
Dátum vydania rozhodnutia:	18.12.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Nevedelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1322200431.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Prievozská 2, IČO: 35 724 803, zastúpenej advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s. r. o., so sídlom Bratislava, Prievozská 2, IČO: 53 255 739, proti žalovanej Jane Forgáčovej, narodenej 14. januára 1984, bytom Bernolákovo, Bernoláková 260/32, právne zastúpenej advokátom JUDr. Marcelom Ružarovským, so sídlom Trnava, A. Žarnova 11C, IČO: 53 711 343, o zaplatenie 1.622,85 eur s príslušenstvom, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV (pôvodne na Okresnom súde Bratislava III) pod sp. zn. B3-65Csp/8/2022, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 23. novembra 2023 sp. zn. 9CoCsp/19/2023, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 23. novembra 2023 sp. zn. 9CoCsp/19/2023 ako aj rozsudok Okresného súdu Bratislava III z 9. marca 2023 č. k. 65Csp/8/2022-85 z r u š u j e a v e c v r a c i a Mestskému súde Bratislava IV na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred súdom prvej inštancie

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 9. marca 2023 č. k. 65Csp/8/2022-85 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť jej sumu 1.622,85 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.520,16 eur od 10. novembra 2021 do zaplatenia, titulom nevrátených finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru s poistením pre fyzickú osobu č. XXXXXXXXXX, uzavretej 8. apríla 2018 medzi právnou predchodkyňou žalobkyne Tatra bankou, a. s., so sídlom v Bratislave, Hodžovo námestie 3, IČO: 00 686 930 a žalovanou. Zároveň žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

II.

Konanie o odvolaní

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 23. novembra 2023 č. k.

9CoCsp/19/2023-142 rozhodol o odvolaní žalobkyne tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej nepriznal voči žalobkyni právo na náhradu trov odvolacieho konania.

3. Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie svoje zamietavé rozhodnutie založil na právnom závere, že žalobkyňa svoje právo na súde uplatnila až po márnom uplynutí všeobecnej trojročnej premlčacej doby, keď vzhľadom na povahu sporu bol súd sám povinný prihliadať na premlčanie práva, a zároveň aj žalovaná v rámci svojej obrany sama aktívne vzniesla námietku premlčania (§ 54a zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, ďalej ako „OZ“). Svoj záver o premlčaní uplatneného práva na zaplatenie zostatku zosplatneného spotrebiteľského úveru oprel súd prvej inštancie prioritne o právny názor, že toto právo sa premlčalo v dôsledku márneho uplynutia trojročnej premlčacej doby v zmysle § 103 v spojení s § 101 OZ, t. j. v danom prípade dňa 28. septembra 2021. Úvaha súdu prvej inštancie bola založená na tom, že uzavretá zmluva obsahovala aj dojednanie, podľa ktorého sa v prípade nesplnenia jednej splátky stane splatným celý dlh, t. j. že dlžník stratí tzv. výhodu splátok a veriteľ je oprávnený žiadať úhradu celého zvyšku dlhu naraz (§ 565 OZ). Súd prvej inštancie uzavrel, že § 53 ods. 9 OZ stanovuje okamih a podmienky uplatnenia práva na zaplatenie celého dlhu pre nesplnenie niektorej splátky v spotrebiteľských veciach, ale nemení osobitným spôsobom upravený začiatok plynutia premlčacej doby, ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stal splatným celý dlh. Ustanovenie § 103 OZ tak neobsahuje výnimku, podľa ktorej by v prípade spotrebiteľských zmlúv začala veriteľovi plynúť premlčacia doba až tri mesiace od omeškania so zaplatením tej splátky, pre ktorú sa stal splatným celý dlh. Opačný výklad nemá oporu v zákone a tiež by zvýhodňoval veriteľa - na úkor spotrebiteľa - tým, že by veriteľovi poskytoval dlhšiu ako trojročnú premlčaciu dobu na uplatnenie práv zo spotrebiteľskej zmluvy.

4. Súd prvej inštancie vzhľadom na argumentáciu žalobkyne tiež skúmal, či by bolo právo na súde uplatnené včas v prípade, ak by premlčanie posudzoval v zmysle aktuálnej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR, pričom dospel k rovnakému záveru, teda, že aj v takom prípade je nutné považovať právo žalobkyne na plnenie zo zosplatneného spotrebiteľského úveru za premlčané. Ešte pôvodný veriteľ vyhlásil celý dlh zo spotrebiteľského úveru za mimoriadne (predčasne) splatný (pre neplnenie povinnosti žalovanou splácať mesačné splátky úveru riadne a včas) a to 18. januára 2019, pre nesplnenie splátky splatnej dňa 27. septembra 2018. Potom splatnosť celého dlhu nastala prvý deň nasledujúci po uplynutí troch mesiacov od 27. septembra 2018 (zameškanej splátky, v dôsledku ktorej sa stal splatný celý dlh naraz), teda dňa 28. decembra 2018 (v zmysle § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ) a trojročná premlčacia doba uplynula dňa 28. decembra 2021. Keďže žalobkyňa svoje právo na súde uplatnila žalobou dňa 31. januára 2022, súd prvej inštancie uzavrel, že aj v tomto prípade bolo nutné vyhodnotiť právo žalobkyne na zaplatenie zosplatneného úverového dlhu ako premlčané.

5. Odvolací súd ďalej zdôraznil, že Najvyšší súd SR v súvislosti s rozdielnym posudzovaním začiatku plynutia premlčacej doby v prípade spotrebiteľských vzťahov dospel k záveru, že ustanovenie § 103 OZ sa neuplatní v prípadoch, na ktoré dopadá § 53 ods. 9 OZ (sp. zn. 4Cdo/140/2021).

6. Odvolací súd považoval za správne založiť záver o premlčaní žalobkyňou uplatneného práva na aktuálnej rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu SR. Premlčanie predstavuje právny inštitút, ktorý oslabuje subjektívne práva veriteľa, čím naopak zvýhodňuje dlžníka - spotrebiteľa, hoci tento je porušiteľom zmluvnej povinnosti splácať úver riadne a včas. Výňatie § 103 druhej vety OZ z aplikácie v prípade spotrebiteľských vzťahov, na ktoré sa vzťahuje § 53 ods. 9 OZ tak nenaruší princíp rovnosti v právach strán, pretože právna úprava je budovaná na právnej ochrane spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských vzťahoch, kde je zároveň nutné dbať na vyváženosť právnej úpravy.

7. Aplikujúc vyššie uvedené závery odvolací súd uzavrel, že došlo k omeškaniu žalovanej so zaplatením mesačnej splátky splatnej dňa 27. septembra 2018, do omeškania sa žalovaná dostala dňom 28. septembra 2018, čím nastala splatnosť celého dlhu a žalovaná stratila výhodu splátok. Právny predchodca žalobkyne mohol v zmysle § 101 OZ svoje právo na zaplatenie zosplatneného úveru prvý raz uplatniť žalobou na súde podľa § 565 v spojení s § 53 ods. 9 OZ až po uplynutí troch mesiacov, t. j. 28. decembra 2018. K vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pristúpil právny predchodca žalobkyne listom z 18. januára 2019 (č. I. 26 spisu), pričom na možnosť vyhlásenia mimoriadnej (predčasnej) splatnosti úveru upozornil žalovanú listom z 19. decembra 2018 (č. I. 28 spisu), čím si splnil zákonnú povinnosť v zmysle § 53 ods. 9 OZ. Trojročná všeobecná premlčacia doba uplynula dňa 28. decembra 2021 a keďže žalobkyňa podala žalobu na súde až dňa 31. januára 2022, svoje právo tak uplatnila po márnom uplynutí všeobecnej trojročnej premlčacej doby, ktorej začiatok plynutia bolo nutné stanoviť v súlade s § 53 ods.

9 OZ.

8. Správne sa podľa odvolacieho súdu vysporiadal súd prvej inštancie aj s obranou žalobkyne postavenou na argumente, že v rámci plynutia zákonnej všeobecnej trojročnej premlčacej doby došlo aj v prejednávacom prípade k prerušeniu jej plynutia, a to na základe zákona č. 62/2020 Z. z. Aj podľa odvolacieho súdu výklad zákona č. 62/2020 Z. z. žalobkyňou nemal oporu v zákone a bolo jej snahou dosiahnuť účelové predĺženie všeobecnej trojročnej premlčacej doby. Účelom právnej úpravy obsiahnutej v § 1 písm. a) a § 8 písm. a) zák. č. 62/2020 Z. z. nebolo dosiahnuť prerušenie plynutia všetkých premlčacích lehôt, ale len tých, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu práva v období od 27. marca 2020 do 30. apríla 2020 a následne tiež v období od 19. januára 2021 do 28. februára 2021, t. j. koniec ktorých by pripadol práve do uvedených časových období. V súdnej právnej veci však vo vymedzených časových obdobiach uplynutie premlčania práva žalobkyne nehrozilo, keďže koniec premlčacej doby tu pripadol až na 28. decembra 2021, a teda mala k dispozícii dostatok času na uplatnenie svojho práva žalobou na súde.

III.

Dovolanie žalobkyne

9. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa (ďalej aj ako „dovolateľka“). Jeho prípustnosť vyvodila z § 421 ods. 1 písm. b) CSP, nakoľko podľa nej odvolací súd vec nesprávne právne posúdil, keď rozhodnutie záviselo od vyriešenia právnej otázky týkajúcej sa aplikácie § 1 písm. a) a § 8 písm. a) zákona č. 62/2020 Z. z., resp. spočívania premlčacej doby pohľadávky v súkromnoprávnom vzťahu od 27. marca 2020 do 30. apríla 2020 a od 19. januára 2021 do 28. februára 2021, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Dovolateľka vymedzila uvedenú právnu otázku nasledovne:

„Spočívá, resp. neplynie premlčacia doba pohľadávky v súkromnoprávnom vzťahu v období odo dňa účinnosti predmetných ustanovení zákona o mimoriadnych opatreniach, t. j. od 27. 03. 2020 do 30. 04. 2020 a od 19. 01. 2021 do 28. 02. 2021 bez ohľadu na to, či uplynutie tejto lehoty skončí v rozhodnom období?“

10. Dovolateľka poukázala na konštatovanie odvolacieho súdu v ods. 36 jeho rozhodnutia a namietla, že odvolací súd dospel ohľadom uplynutia premlčacej doby dňa 28. decembra 2021 k nesprávnemu právnemu záveru. Podľa žalobkyne uplatnený nárok nemožno považovať za premlčaný, pretože dňa 25. marca 2020 bol s účinnosťou od 27. marca 2020 prijatý zákon o mimoriadnych opatreniach, v zmysle ktorého lehoty v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práva v období od účinnosti tohto zákona do 30. apríla 2020 neplynuli. V zmysle § 1 a § 8 zákona č. 62/2020 Z. z. tak premlčacia doba podľa dovolateľky neplynula v období od 27. marca 2020 do 30. apríla 2020, t. j. 35 dní a v období od 19. januára 2021 do 28. februára 2021, t. j. 41 dní, a teda spolu 76 dní - a to vo všetkých súkromnoprávných vzťahoch, bez ohľadu na skutočnosť, či premlčacia doba mala uplynúť práve v čase od 27. marca 2020 do 30. apríla 2020 alebo od 19. januára 2021 do 28. februára 2021, alebo v akýkoľvek iný dátum. Prijatím výkladu ustanovení zákona o mimoriadnych opatreniach, ktorý vo veci poskytol odvolací súd, by bolo podľa dovolateľky možné právne uzavrieť, že v rozpore s účelom zákona o mimoriadnych opatreniach ako aj vôľou zákonodarcu by sa neposkytla ochrana pred plynutím premlčacích lehôt všetkým subjektom súkromnoprávných vzťahov, ktorým by mala premlčacia doba uplynúť, ale len tým, ktorým by premlčacia doba mala uplynúť počas obdobia 27. marca 2020 do 30. apríla 2020, resp. od 19. januára 2021 do 28. februára 2021. Uvedeným by podľa dovolateľky došlo k rozsiahlej diskriminácii účastníkov súkromnoprávných vzťahov, ktorých by sa netýkala ochrana pred šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 oproti tým, ktorým by mala premlčacia doba uplynúť napr. dňa 30. apríla 2020, a u ktorých by aj podľa záverov odvolacieho súdu došlo k spočívaniu (teda predĺženiu) premlčacej doby o príslušné kalendárne dni. Rozsudok odvolacieho súdu tak vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keďže odmietol na inštitút premlčania aplikovať zákon o mimoriadnych opatreniach, a tým aj spočívanie premlčacej doby, v dôsledku čoho dospel k nesprávnym právnym záverom ohľadom premlčania uplatnenej pohľadávky.

11. Žalobkyňa zastáva názor, že v posudzovanom prípade bolo preukázané, že žalovaná bola v čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru k 18. januáru 2019 v omeškaní s plnením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, a súčasne bola pôvodným veriteľom upozornená v lehote nie kratšej ako 15 dní na možné uplatnenie práva na vyhlásenie splatnosti všetkých splátok jednorazovo, ako to vyžaduje § 53

ods. 9 OZ. Mimoriadna splatnosť úveru nemohla byť v posudzovanom prípade vyhlásená pre nesplnenie inej splátky, než splátky, ktorá vyhláseniu mimoriadnej splatnosti predchádzala po dobu tri mesiace, t. j. v danom prípade splátky splatnej dňa 27. septembra 2018. Pre všetky splátky, ktoré vyhláseniu mimoriadnej splatnosti predchádzali, tak v súlade s § 103 OZ plynula samostatná trojročná premľacia doba. Pre všetky splátky splatné po vyhlásení mimoriadnej splatnosti, t. j. splátky splatné od 27. januára 2019 do konečnej splatnosti úveru, plynula premľacia doba v súlade s rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prvý deň po uplynutí troch mesiacov od splatnosti splátky, ktorá zosplatenie podľa § 53 ods. 9 OZ vyvolala, t. j. v prejednávanom prípade od 28. decembra 2018 (27. septembra 2018 + tri mesiace + jeden deň) a uplynula by najskôr dňa 28. decembra 2021. K uvedenému bolo potrebné pripočítať 76 dní neuplynutia lehôt pre COVID-19 - na základe čoho je zrejmé, že pohľadávka ku dňu podania žaloby (31. januára 2022) nebola premľaná, nakoľko posledným dňom na uplatnenie si práva na súde po zohľadnení neuplynutia lehôt v dôsledku pandémie COVID-19 bol deň 14. marca 2022. Vzhľadom na uvedené má žalobkyňa za to, že svoj nárok uplatnila na súde pred uplynutím premľacej doby a sudy nižšej inštancie vec nesprávne právne posúdili, ak dospeli k opačnému záveru.

12. Na základe vyššie uvedeného dovolateľka žiada, aby dovolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

13. Z vyjadrenia žalovanej k dovolaniu vyplynulo, že právne posúdenie veci súdmi nižšej inštancie považuje za správne, preto ho navrhla zamietnuť.

IV.

Konanie o dovolaní

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či sú splnené aj predpoklady prípustnosti dovolania a jeho dôvodnosti.

15. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu a to z akýchkoľvek hľadísk. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

16. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je skôr reštriktívny výklad (pozri sp. zn. 1Cdo/26/2017, 2Cdo/154/2017, 3Cdo/42/2017, 5Cdo/12/2017, 7Cdo/163/2017, 8Cdo/73/2017).

17. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti.

V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky: a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 1, 2 CSP).

Podľa § 1 zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii, a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (ďalej len „zákon č. 62/2020 Z. z.“), ktorý nadobudol účinnosť dňom 27. marca 2020,

a) lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva, v čase odo dňa účinnosti tohto zákona do 30. apríla 2020 neplynú,

b) ktoré uplynuli po 12. marci 2020 do dňa účinnosti tohto zákona, sa neskončia skôr ako za 30 dní po nadobudnutí účinnosti tohto zákona neplynú.

Podľa § 8 zákona č. 62/2020 Z. z. v znení účinnom od 19. januára 2021, lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva,

a) v čase odo dňa účinnosti tohto zákona do 28. februára 2021 neplynú,

b) ktoré uplynuli po 31. decembri 2020 do dňa účinnosti tohto zákona, sa neskončia skôr ako za 30 dní po nadobudnutí účinnosti tohto zákona.

18. Obsahovo totožnú otázku dovolateľka položila aj v inom dovolacom konaní, vedenom medzi ňou a iným subjektom na strane žalovaného; uvedenú právnu otázku zodpovedal veľký senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1VCdo/6/2025, tak, že „premlčacia doba pohľadávky v súkromnoprávnom vzťahu v období odo dňa účinnosti zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii, a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení neskorších predpisov, t. j. od 27. marca 2020 do 30. apríla 2020 spočíva, resp. neplynie bez ohľadu na to, či uplynutie tejto lehoty v rozhodnom období skončí.“

Podľa § 48 ods. 3 veta prvá CSP právny názor vyjadrený v rozhodnutí veľkého senátu je pre senáty najvyššieho súdu záväzný.

19. Právny názor vyjadrený v rozhodnutí veľkého senátu je pre senáty najvyššieho súdu záväzný (§ 48 ods. 3 CSP); senát 2C sa s jeho právnym názorom stotožnil.

20. Vzhľadom na skutočnosť, že právna otázka, nastolená v teraz vedenom dovolacom konaní (pod sp. zn. 2Cdo/88/2024), bola dovolacím súdom zodpovedaná, dovolací súd v teraz prejednávanej veci dospel k záveru, že dovolanie z dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP nie je prípustné. Vzhľadom na vyššie uvedený právny názor veľkého senátu je však riešenie nadnesenej právnej otázky odvolacím súdom potrebné posúdiť ako odklon odvolacieho súdu od veľkým senátom ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, z ktorého dôvodu považoval dovolanie za dôvodné podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

21. Z uvedených dôvodov dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušil (§ 449 ods. 1, 2 CSP) a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

22. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazané právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Súd prvej inštancie rozhodne o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.